

EØS-ORGANER

2014/EØS/32/01

EØS-KOMITEEN

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSFORORDNING (EF) nr. 1760/2000

av 17. juli 2000

om opprettelse av et system for identifikasjon og registrering av storfe og om merking av storfekjøtt og storfekjøttprodukter og om oppheving av rådsforordning (EF) nr. 820/97(*)

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 37 og 152,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen⁽¹⁾,

under henvisning til uttalelse fra Den økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,

under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽³⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽⁴⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I artikkel 19 i rådsforordning (EF) nr. 820/97 av 21. april 1997 om opprettelse av et system for identifikasjon og registrering av storfe og om merking av storfekjøtt og storfekjøttprodukter⁽⁵⁾ er det fastsatt at det skal innføres et obligatorisk system for merking av storfekjøtt som skal være obligatorisk i alle medlemsstatene fra 1. januar 2000. I samme artikkel fastsettes det også at på grunnlag av forslag fra Kommisjonen, skal det vedtas alminnelige regler for det obligatoriske systemet før denne dato.
- 2) Ved rådsforordning (EF) nr. 2772/1999 av 21. desember 1999 om fastsettelse av alminnelige regler for et obligatorisk system for merking av storfekjøtt⁽⁶⁾, er det fastsatt at disse alminnelige reglene skal gjelde bare midlertidig i et tidsrom på høyst åtte måneder, det vil si fra 1. februar til 31. august 2000.
- 3) Av klarhetshensyn bør forordning (EF) nr. 820/97 oppheves og erstattes med denne forordning.

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 204 av 11.8.2000, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 21/2009 av 17. mars 2009 om endring av EØS-avtalens vedlegg I (Veterinære og plantesanitære forhold), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 28, 28.5.2009, s. 1.

⁽¹⁾ EFT C 376 E av 28.12.1999, s. 42.

⁽²⁾ EFT C 117 av 26.4.2000, s. 47.

⁽³⁾ EFT C 226 av 8.8.2000, s. 9.

⁽⁴⁾ Europaparlamentsuttalelse av 12. april 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT), Rådets felles holdning av 6. juni 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT) og europaparlamentsbeslutning av 6. juli 2000 (ennå ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁵⁾ EFT L 117 av 7.5.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 334 av 28.12.1999, s. 1.

4) Som følge av det ustabile markedet for storfekjøtt og storfekjøttprodukter som skyldes bovin spongiform encefalopati-krisen, har den større åpenheten omkring vilkårene for produksjon og markedsføring av de aktuelle produktene, særlig når det gjelder sporbarhet, hatt en positiv innvirkning på konsumet av storfekjøtt. For å bevare og styrke forbrukernes tillit til storfekjøtt og for å unngå å villed dem, er det nødvendig å utvikle en ramme der opplysninger gjøres tilgjengelig for forbrukerne gjennom en passende og klar produktmerking.

5) For å oppnå dette er det viktig å opprette både et effektivt system for identifikasjon og registrering av storfe på produksjonsstadiet og et særskilt system for fellesskapsmerking i storfekjøttsektoren basert på objektive kriterier på markedsføringsstadiet.

6) En slik forbedring vil gi garantier for at det også blir mulig å oppfylle visse krav av allmenn interesse, særlig når det gjelder vern av menneskers og dyrs helse.

7) Dette vil dessuten bidra til å styrke forbrukernes tillit til kvaliteten på storfekjøtt og storfekjøttprodukter, bevare et høyt nivå for vern av menneskers helse og styrke den varige stabiliteten på markedet for storfekjøtt.

8) Ved artikkel 3 nr. 1 bokstav c) i rådsdirektiv 90/425/EØF av 26. juni 1990 om veterinærkontroll og avlskontroll ved handel med visse levende dyr og produkter innenfor Fellesskapet med sikte på gjennomføring av det indre marked⁽⁷⁾, er det fastsatt at dyr beregnet på handel innenfor Fellesskapet, skal identifiseres i samsvar med fellesskapsreglene og registreres på en slik måte at de kan spores tilbake til avsender- eller transittdriftsenheten, -senteret eller -organisasjonen, og at disse identifikasjons- og registreringssystemene innen 1. januar 1993 skal utvides til å omfatte forflytning av dyr innenfor hver medlemsstats territorium.

⁽⁷⁾ EFT L 224 av 18.8.1990, s. 29. Direktivet sist endret ved direktiv 92/118/EØF (EFT L 62 av 15.3.1993, s. 49).

- 9) Ved artikkel 14 i rådsdirektiv 91/496/EØF av 15. juli 1991 om fastsettelse av prinsippene for organisering av veterinærkontrollene av dyr som innføres til Fellesskapet fra tredjestater, og om endring av direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF og 90/675/EØF⁽¹⁾, er det fastsatt at identifikasjonen og registreringen av slike dyr, bortsett fra slaktedyr og registrerte dyr av hestefamilien, i henhold til artikkel 3 nr. 1 bokstav c) i direktiv 90/425/EØF skal finne sted etter at denne kontrollen er utført.
- 10) Forvaltningen av visse fellesskapsstøtteordninger i landbrukssektoren krever individuell identifikasjon av visse typer husdyr. Identifikasjons- og registreringssystemene må derfor være egnet for anvendelse og kontroll av disse ordningene.
- 11) Det er nødvendig å sikre hurtig og effektiv utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene, slik at denne forordning kan anvendes på en korrekt måte. Det er fastsatt fellesskapsbestemmelser om dette ved rådsforordning (EØF) nr. 1468/81 av 19. mai 1981 om gjensidig bistand mellom medlemsstatenes forvaltningsmyndigheter og om samarbeid mellom dem og Kommissjonen for å sikre riktig anvendelse av reglene for toll- eller landbrukssaker⁽²⁾, og ved rådsdirektiv 89/608/EØF av 21. november 1989 om gjensidig bistand mellom medlemsstatenes forvaltningsmyndigheter og om samarbeid mellom dem og Kommissjonen for å sikre riktig anvendelse av veterinær- og avlsbestemmelsene⁽³⁾.
- 12) Gjeldende regler for identifisering og registrering av storfe er fastsatt i rådsdirektiv 92/102/EØF av 27. november 1992 om identifikasjon og registrering av dyr⁽⁴⁾, og i forordning (EF) nr. 820/97. Erfaringen har vist at gjennomføringen av direktiv 92/102/EØF ikke har vært helt tilfredsstillende med hensyn til storfe, og at ytterligere forbedring er nødvendig. Det er derfor nødvendig å vedta en egen forordning for storfe for å styrke direktivets bestemmelser.
- 13) Dersom innføringen av et forbedret identifikasjonssystem skal bli akseptert, er det viktig at produsentene ikke pålegges for store administrative krav. Det må fastsettes rimelige frister for gjennomføringen.
- 14) For å kunne tilbakespore dyr hurtig og effektivt av hensyn til kontrollen av Fellesskapets støtteordninger, må hver enkelt medlemsstat opprette en nasjonal edb-basert database som kan registrere dyrenes identitet, alle driftsenhetene på dens territorium og forflytningene av dyrene i samsvar med bestemmelsene i rådsdirektiv 97/12/EF av 17. mars 1997 om endring og ajourføring av direktiv 64/432/EØF om dyrehelseproblemer ved handel med storfe og svin innenfor Fellesskapet⁽⁵⁾, som klarlegger helsekravene i forbindelse med denne databasen.
- 15) Det er viktig at hver medlemsstat treffer de tiltak som eventuelt fortsatt er nødvendige for å sikre at den nasjonale edb-baserte databasen er i full drift så raskt som mulig.
- 16) Det må tas skritt for å sørge for at det foreligger tekniske vilkår som sikrer best mulig kommunikasjon mellom produsenten og databasen og en utstrakt bruk av databasene.
- 17) For å gjøre det mulig å tilbakespore forflytningene av storfe, må dyrene identifiseres med et øremerke i hvert øre og i prinsippet ledsages av et pass under alle forflytninger. Utformingen av øremerket og passet må fastsettes på fellesskapsplan. I prinsippet må det utstedes et pass for hvert dyr som har fått tildelt øremerke.
- 18) Dyr som importeres fra tredjestater i samsvar med direktiv 91/496/EØF, må omfattes av de samme kravene til identifikasjon.
- 19) Hvert dyr må beholde øremerkene hele livet.
- 20) På grunnlag av arbeidet i Det felles forskningscenter er Kommissjonen i ferd med å undersøke mulighetene for å identifisere dyr elektronisk.
- 21) Dyreholdere, unntatt transportører, må føre et ajourført register over dyrene på sine driftsenheter. Utformingen av registeret må fastsettes på fellesskapsplan. Vedkommende myndighet må på anmodning ha tilgang til dette registeret.
- 22) Medlemsstatene kan fordele kostnadene ved gjennomføringen av disse tiltakene på hele storfekjøttsektoren.
- 23) Myndigheten eller myndighetene som er ansvarlige for gjennomføringen av den enkelte avdeling i denne forordning, må utpekes.
- 24) Det bør innføres et obligatorisk system for merking av storfekjøtt som skal være obligatorisk i alle medlemsstater. I samsvar med det obligatoriske systemet skal næringsdrivende og organisasjoner som markedsfører storfekjøtt, på merket angi opplysninger om storfekjøttet og om det stedet hvor dyret eller dyrene som storfekjøttet stammer fra, ble slaktet.

⁽¹⁾ EFT L 268 av 24.9.1991, s. 56. Direktivet sist endret ved direktiv 96/43/EF (EFT L 162 av 1.7.1996, s. 1).

⁽²⁾ EFT L 144 av 2.6.1981, s. 1. Direktivet opphevet ved forordning (EF) nr. 515/97 (EFT L 82 av 22.3.1997, s. 1).

⁽³⁾ EFT L 351 av 2.12.1989, s. 34.

⁽⁴⁾ EFT L 355 av 5.12.1992, s. 32. Direktivet sist endret av tiltrødelssakten av 1994.

⁽⁵⁾ EFT L 109 av 25.4.1997, s. 1.

- 25) Det obligatoriske systemet for merking av storfekjøtt bør styrkes fra 1. januar 2002. Innenfor rammen av det obligatoriske systemet skal næringsdrivende og organisasjoner som markedsfører storfekjøtt, i tillegg angi på merket opplysninger om opprinnelse, særlig om det stedet hvor dyret eller dyrene som storfekjøttet stammer fra, ble født, oppføret og slaktet.
- 26) Opplysninger i tillegg til opplysningene om det stedet hvor dyret eller dyrene som storfekjøttet stammer fra, ble født, oppføret og slaktet, kan gis innenfor rammen av det frivillige systemet for merking av storfekjøtt.
- 27) Det obligatoriske systemet for opprinnelsesmerking bør ha trådt i kraft fra 1. januar 2002, idet det bare kreves fullstendige opplysninger om forflytninger av storfe i Fellesskapet for dyr som er født etter 31. desember 1997.
- 28) Det obligatoriske systemet for merking av storfekjøtt bør også gjelde for storfekjøtt som importeres til Fellesskapet. Det må imidlertid tas hensyn til det faktum at ikke alle opplysninger som kreves for merking av storfekjøtt produsert i Fellesskapet, er tilgjengelige for næringsdrivende eller organisasjoner i tredjestater. Det bør derfor fastsettes hvilke minimumsopplysninger som tredjestater må sikre er angitt i merkingen.
- 29) For næringsdrivende eller organisasjoner som produserer og markedsfører kvernet storfekjøtt, og som ikke er i stand til å framskaffe alle opplysninger som kreves i henhold til det obligatoriske systemet for merking av storfekjøtt, må det fastsettes unntak som sikrer et visst minimum av opplysninger.
- 30) Formålet med merking er å skape størst mulig åpenhet omkring markedsføringen av storfekjøtt.
- 31) Bestemmelsene i denne forordning må ikke påvirke rådsforordning (EØF) nr. 2081/92 av 14. juli 1992 om beskyttelse av geografiske betegnelser og opprinnelsesbetegnelser for landbruksvarer og næringsmidler⁽¹⁾.
- 32) For alle andre angivelser enn dem som hører under det obligatoriske systemet for merking av storfekjøtt, bør det også fastsettes en fellesskapsramme for merking av storfekjøtt, og i lys av de forskjellige beskrivelsene av storfekjøtt som markedsfører i Fellesskapet, er opprettelsen av et frivillig system for merking av storfekjøtt den mest hensiktsmessige løsningen. Dersom et slikt frivillig merkingssystem skal fungere effektivt, må det være mulig å spore merket storfekjøtt tilbake til dyret eller dyrene det stammer fra. Merkingen som gjøres av en næringsdrivende eller en organisasjon, skal godkjennes først etter at vedkommende myndighet har mottatt en spesifikasjon. Næringsdrivende og organisasjoner skal bare ha rett til å merke storfekjøtt dersom merket inneholder deres navn eller identifikasjonslogo. Vedkommende myndigheter i medlemsstatene skal ha tillatelse til å trekke tilbake sin godkjenning av hvilken som helst spesifikasjon i tilfelle uregelmessigheter. For å sikre at merkingsspesifikasjonene kan bli anerkjent i hele Fellesskapet, er det nødvendig å sørge for utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene.
- 33) Næringsdrivende og organisasjoner som importerer storfekjøtt til Fellesskapet fra tredjestater, ønsker kanskje også å merke sine produkter i samsvar med det frivillige merkingssystemet. Det bør derfor fastsettes bestemmelser som i størst mulig omfang gjør det mulig å sikre at tiltakene for merking av importert storfekjøtt er like pålitelige som for storfekjøtt fra Fellesskapet.
- 34) Ved overgangen fra bestemmelsene fastsatt i avdeling II i forordning EF nr. 820/97, til bestemmelsene i denne forordning kan det oppstå vanskeligheter som det ikke er tatt hensyn til i denne forordning. For å være forberedt på disse mulighetene bør Kommisjonen derfor kunne vedta nødvendige overgangsbestemmelser. Kommisjonen bør også være bemyndiget til å løse særlige praktiske problemer, når dette er berettiget.
- 35) For å sikre at tiltakene fastsatt i denne forordning er pålitelige, er det nødvendig å pålegge medlemsstatene å utføre egnede og effektive kontrolltiltak. Disse kontrollene skal ikke berøre annen kontroll som Kommisjonen kan foreta analogt med artikkel 9 i rådsforordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 av 18. desember 1995 om beskyttelse av Det europeiske fellesskaps økonomiske interesser⁽²⁾.
- 36) Det må fastsettes egnede sanksjoner i tilfelle overtredelse av bestemmelsene i denne forordning.
- 37) De nødvendige tiltak for gjennomføringen av denne forordning bør vedtas i samsvar med rådsbeslutning 1999/468/EF av 28. juni 1999 om fastsettelse av nærmere regler for utøvelsen av den gjennomføringsmyndighet som er gitt Kommisjonen⁽³⁾ —

⁽¹⁾ EFT L 208 av 24.7.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 312 av 23.12.1995, s. 1. Forordningen sist endret ved forordning (EF) nr. 1036/1999 (EFT L 127 av 21.5.1999, s. 4).

⁽³⁾ EFT L 184 av 17.7.1999, s. 23.

VEDTATT DENNE FORORDNING:

AVDELING I

Identifikasjon og registrering av storfe

Artikkel 1

1. Hver medlemsstat skal opprette et system for identifikasjon og registrering av storfe i samsvar med bestemmelsene i denne avdeling.

2. Bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse med forbehold for fellesskapsregler som kan bli fastsatt for utryddelse og bekjempelse av sykdommer, og med forbehold for direktiv 91/496/EØF og forordning (EØF) nr. 3508/92⁽¹⁾. Bestemmelsene i direktiv 92/102/EØF som gjelder særskilt for storfe, får imidlertid ikke lenger anvendelse fra den dato da disse dyrene skal identifiseres i samsvar med denne avdeling.

Artikkel 2

I denne avdeling menes med:

- «dyr» dyr av storfe som definert i artikkel 2 nr. 2 bokstav b) og c) i direktiv 64/432/EØF⁽²⁾,
- «driftsenhet» enhver virksomhet eller bygning, eller ved utegangeroppdrett, ethvert sted innenfor samme medlemsstats territorium der det holdes, oppdrettes eller håndteres dyr nevnt i denne forordning,
- «dyreholder» enhver fysisk eller juridisk person som har ansvar for dyr, også midlertidig, herunder under transport eller på et marked,
- «vedkommende myndighet» den sentrale myndighet eller myndighetene i en medlemsstat som er ansvarlige for å foreta veterinærkontroll og for gjennomføringen av denne avdeling, eller når det gjelder kontroll av tilskudd, myndighetene som er ansvarlige for gjennomføringen av forordning (EØF) nr. 3508/92.

Artikkel 3

Systemet for identifikasjon og registrering av storfe skal omfatte følgende elementer:

- a) øremerker for identifikasjon av det enkelte dyr,
- b) edb-baserte databaser,
- c) dyrepass,
- d) individuelle registre som føres på den enkelte driftsenhet.

Kommisjonen og vedkommende myndighet i den berørte medlemsstat skal ha tilgang til alle opplysninger nevnt i denne avdeling. Medlemsstatene og Kommisjonen skal treffe de tiltak som er nødvendige for å sikre tilgang til disse opplysningene for alle berørte parter, herunder berørte forbrukerorganisasjoner godkjent av medlemsstaten, forutsatt at dataene sikres fortlølig

behandling og beskyttelse i henhold til nasjonal lovgivning.

Artikkel 4

1. Alle dyr på en driftsenhet som er født etter 31. desember 1997, eller som etter 1. januar 1998 er beregnet på handel innenfor Fellesskapet, skal identifiseres med et øremerke som festes i hvert øre og er godkjent av vedkommende myndighet. Begge øremerkene skal være påført samme entydige identifikasjonskode som gjør det mulig å identifisere det enkelte dyr og driftsenheten det ble født på. Som unntak fra disse kravene kan dyr som er født før 1. januar 1998 og beregnet på handel innenfor Fellesskapet etter denne dato, fram til 1. september 1998 identifiseres i samsvar med direktiv 92/102/EØF.

Som unntak fra første ledd kan dyr som er født før 1. januar 1998 og beregnet på handel innenfor Fellesskapet etter denne dato med henblikk på umiddelbar slaktning, fram til 1. september 1999 identifiseres i samsvar med direktiv 92/102/EØF.

Storfe beregnet på kulturelle eller sportslige arrangementer (unntatt messer og utstillinger), kan istedenfor øremerker identifiseres med et identifikasjonssystem som er godkjent av Kommisjonen og gir de samme garantier.

2. Øremerket skal påsettes innen en frist som regnes fra dyrets fødsel og fastsettes av medlemsstaten, i alle tilfeller før dyret flyttes fra driftsenheten det ble født på. Fristen skal til og med 31. desember 1999 ikke være lenger enn 30 dager, og etter denne dato ikke lenger enn 20 dager.

På anmodning fra en medlemsstat og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2, kan imidlertid Kommisjonen fastsette under hvilke omstendigheter medlemsstatene kan forlenge maksimumsfristen.

Dyr født etter 31. desember 1997, kan ikke flyttes fra en driftsenhet med mindre de er identifisert i samsvar med bestemmelsene i denne artikkel.

3. Dyr som er importert fra en tredjestat og har gjennomgått kontrollene nevnt i direktiv 91/496/EØF og blir værende på Fellesskapets territorium, skal innen en frist som fastsettes av medlemsstaten, men senest 20 dager etter de nevnte kontrollene, og i alle tilfeller før de flyttes fra driftsenheten, identifiseres på bestemmelsesdriftsenheten med et øremerke i samsvar med bestemmelsene i denne artikkel.

Det er imidlertid ikke nødvendig å identifisere dyret dersom bestemmelsesdriftsenheten er et slakteri i medlemsstaten der kontrollene er foretatt, og dyret slaktes innen 20 dager etter kontrollene.

⁽¹⁾ EFT L 355 av 5.12.1992, s. 1. Forordningen sist endret ved forordning (EF) nr. 1036/1999 (EFT L 127 av 21.5.1999, s. 4).

⁽²⁾ EFT 121 av 29.7.1964, s. 1977/64. Direktivet er ajourført ved direktiv 97/12/EF (EFT L 109 av 25.4.1997, s. 1) og sist endret ved direktiv 98/99/EF (EFT L 358 av 31.12.1998, s. 107).

Tredjestatens opprinnelige identifikasjon skal registreres i den edb-baserte databasen nevnt i artikkel 5, eller dersom denne ennå ikke er i full drift, i registrene nevnt i artikkel 3, sammen med identifikasjonskoden som bestemmelsesmedlemsstaten har tildelt.

4. Dyr fra en annen medlemsstat skal beholde sitt opprinnelige øremerke.

5. Øremerker må ikke fjernes eller skiftes uten tillatelse fra vedkommende myndighet.

6. Øremerkene skal tildeles driftsenheten og fordeles og festes på dyrene på en måte som fastsettes av vedkommende myndighet.

7. Senest 31. desember 2001 skal Europaparlamentet og Rådet på grunnlag av en rapport fra Kommisjonen ledsaget av eventuelle forslag og etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 95, gjøre vedtak om muligheten av å innføre elektronisk identifikasjon på bakgrunn av framskrittene som er gjort på dette området.

Artikkel 5

Vedkommende myndighet i medlemsstatene skal opprette en edb-basert database i samsvar med bestemmelsene i artikkel 14 og 18 i direktiv 64/432/EØF.

De edb-baserte databasene skal senest 31. desember 1999 være i full drift, og skal fra denne dato inneholde alle data som kreves i samsvar med nevnte direktiv.

Artikkel 6

1. Fra 1. januar 1998 skal vedkommende myndighet utstede et pass for hvert dyr som skal identifiseres i samsvar med artikkel 4, innen 14 dager etter meldingen om dyrets fødsel, eller når det gjelder dyr importert fra tredjestater, innen 14 dager etter meldingen om den berørte medlemsstats nye identifikasjon av dyret i samsvar med artikkel 4 nr. 3. Vedkommende myndighet kan utstede pass til dyr fra en annen medlemsstat på samme vilkår. I disse tilfellene skal passet som ledsager dyret ved ankomsten, leveres til vedkommende myndighet, som skal returnere det til medlemsstaten som utstedte det.

På anmodning fra en medlemsstat og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2, kan imidlertid Kommisjonen fastsette under hvilke omstendigheter maksimumsfristen kan forlenges.

2. Når et dyr flyttes, skal passet ledsage det.

3. Som unntak fra nr. 1 første punktum og fra nr. 2, kan medlemsstater:

- som har en edb-basert database som etter Kommisjonens vurdering er i full drift i samsvar med artikkel 5, bestemme at det skal utstedes pass bare for dyr beregnet på handel innenfor Fellesskapet, og at disse dyrene skal

ledsages av passet sitt bare når de flyttes fra den berørte medlemsstatens territorium til en annen medlemsstats territorium, og i så fall skal passet inneholde opplysninger fra den edb-baserte databasen.

I disse medlemsstatene skal passet som ledsager dyret ved import fra en annen medlemsstat, leveres til vedkommende myndighet ved ankomsten.

- fram til 1. januar 2000 godkjenne at det utstedes kollektive dyrepass for besetninger som flyttes innenfor den berørte medlemsstaten, forutsatt at disse besetningene har samme opprinnelse og bestemmelsessted og ledsages av veterinærattest.

4. Når et dyr dør, skal dyreholderen returnere passet til vedkommende myndighet innen sju dager etter dyrets død. Dersom dyret sendes til et slakteri, skal slakteriets leder ha ansvaret for at passet returneres til vedkommende myndighet.

5. Når dyr eksporteres til tredjestater, skal den siste dyreholderen levere passet til vedkommende myndighet på eksportstedet.

Artikkel 7

1. Alle dyreholdere, unntatt transportører, skal:

- føre et ajourført register,
- når den edb-baserte databasen er i full drift, rapportere alle forflytninger til og fra driftsenheten og alle fødsler og dødsfall av dyr på driftsenheten sammen med datoene for disse tilfellene til vedkommende myndighet innen en frist som skal fastsettes av medlemsstaten, som skal være på mellom tre og sju dager etter at tilfellet inntraff. På anmodning fra en medlemsstat og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2, kan imidlertid Kommisjonen fastsette under hvilke omstendigheter medlemsstatene kan forlenge maksimumsfristen, og fastsette særlige regler for forflytning av storfe som om sommeren beiter på forskjellige steder i fjellområder.

2. Alle dyreholdere skal i påkommende tilfelle og i samsvar med bestemmelsene i artikkel 6, fylle ut passet umiddelbart etter ankomst av hvert dyr til og før avgang av hvert dyr fra driftsenheten og påse at passet ledsager dyret.

3. Alle dyreholdere skal på anmodning gi vedkommende myndighet alle opplysninger om opprinnelse, identifikasjon og eventuelt bestemmelsessted for dyr som de har eid, holdt, transportert, omsatt eller slaktet.

4. Registeret skal ha et format som er godkjent av vedkommende myndighet, det skal føres manuelt eller på datamaskin, og det skal til enhver tid på anmodning stå til rådighet for vedkommende myndighet i en minimumsperiode som skal fastsettes av vedkommende myndighet, men som skal være minst tre år.

Artikkel 8

Medlemsstatene skal utpeke den myndighet som er ansvarlig for å påse at denne avdeling overholdes. De skal underrette hverandre og Kommisjonen om hvem denne myndighet er.

Artikkel 9

Medlemsstatene kan la dyreholderne dekke kostnadene i forbindelse med systemene nevnt i artikkel 3 og kontrollene nevnt i denne avdeling.

Artikkel 10

De nødvendige tiltak for gjennomføringen av denne avdeling skal vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2.

Disse tiltakene skal særlig omfatte:

- a) bestemmelser om øremerkene,
- b) bestemmelser om passet,
- c) bestemmelser om registeret,
- d) minstekrav til kontrollene som skal utføres,
- e) anvendelse av administrative sanksjoner,
- f) overgangsbestemmelser som kreves for å lette anvendelsen av denne avdeling.

AVDELING II**Merking av storfekjøtt og storfekjøttprodukter***Artikkel 11*

En næringsdrivende eller en organisasjon som definert i artikkel 12, som:

- i henhold til avsnitt I i denne avdeling skal merke storfekjøtt på alle trinn i markedsføringen,
- i henhold til avsnitt II i denne avdeling ønsker å merke storfekjøtt på salgsstedet slik at det gis andre opplysninger enn dem som er fastsatt i artikkel 13, om visse særtrekk eller produksjonsvilkår for det merkede kjøttet eller dyret det stammer fra,

skal gjøre dette i samsvar med denne avdeling.

Denne avdeling får anvendelse uten å berøre andre relevante fellesskapsregler, særlig om storfekjøtt.

Artikkel 12

I denne avdeling menes med:

- «storfekjøtt» alle produkter som hører under KN-kode 0201, 0202, 0206 10 95 og 0206 29 91,
- «merking» festing av merke på ett eller flere kjøttstykker eller deres emballasje, eller når det gjelder ikke-ferdigpakkede varer, skriftlig og synlig forbrukerinformasjon på salgsstedet,
- «organisasjon» en gruppe næringsdrivende fra samme eller forskjellige sektorer av storfekjøtt-handelen.

AVSNITT I**Fellesskapssystem for obligatorisk merking av storfekjøtt***Artikkel 13***Alminnelige regler**

1. Næringsdrivende og organisasjoner som markedsfører storfekjøtt i Fellesskapet, skal merke det i samsvar med denne artikkel.

Det obligatoriske merkingssystemet skal sikre at det er forbindelse mellom på den ene siden identifikasjonen av en skrott, en kvart skrott eller kjøttstykker, og på den andre siden

det enkelte dyr, eller, der dette er tilstrekkelig for å kontrollere nøyaktigheten av opplysningene på merket, den berørte gruppen av dyr.

2. Et merke skal inneholde følgende opplysninger:

- a) et referansenummer eller en referansekode som sikrer forbindelsen mellom kjøttet og dyret eller dyrene. Dette nummeret kan være det identifikasjonsnummeret for det enkelte dyr som storfekjøttet stammer fra, eller identifikasjonsnummeret for en gruppe av dyr,
- b) godkjeningsnummeret for slakteriet der dyret eller gruppen av dyr ble slaktet, og medlemsstaten eller tredjestaten der slakteriet ligger. Angivelsen skal ha følgende form: «Slaktet i (medlemsstatens eller tredjestatens navn) (godkjeningsnummer)»,
- c) godkjeningsnummeret for nedskjæringsanlegget der skrotten eller gruppen av skrotter ble nedskåret, og medlemsstaten eller tredjestaten der anlegget ligger. Angivelsen skal ha følgende form: «Nedskåret i (medlemsstatens eller tredjestatens navn) (godkjeningsnummer)».

3. Medlemsstaten kan imidlertid fram til 31. desember 2001, dersom det finnes tilstrekkelige opplysninger i identifikasjons- og registreringssystemet for storfe, som nevnt i avdeling I, beslutte at det for storfekjøtt fra dyr som er født, oppdrettet og slaktet på deres territorium, også må angis tilleggsopplysninger på merkene.

4. Et obligatorisk system som fastsatt i nr. 3, må ikke føre til forstyrrelser i handelen mellom medlemsstatene.

Gjennomføringsordningene som skal gjelde i de medlemsstatene som ønsker å anvende bestemmelsene i nr. 3, må godkjennes på forhånd av Kommisjonen.

5. a) Fra 1. januar 2002 skal næringsdrivende og organisasjoner også angi følgende opplysninger på merket:
 - i) medlemsstaten eller tredjestaten der dyret er født,
 - ii) medlemsstatene eller tredjestatene der oppføringen fant sted,
 - iii) medlemsstaten eller tredjestaten der slaktingen fant sted.

- b) Dersom storfekjøttet stammer fra dyr som er født, oppdrettet og slaktet:
- i) i én og samme medlemsstat, kan angivelsen imidlertid være som følger: «Opprinnelse: (medlemsstatens navn)»,
 - ii) i én og samme tredjestat, kan angivelsen imidlertid være som følger: «Opprinnelse: (tredjestatens navn)».

Artikkel 14

Unntak fra det obligatoriske merkingssystemet

Som unntak fra artikkel 13 nr. 2 bokstav b) og c) og fra artikkel 13 nr. 5 bokstav a) punkt i) og ii), skal en næringsdrivende eller en organisasjon som produserer kvernet storfekjøtt, angi følgende på merkingen: «Produsert i (medlemsstatens eller tredjestatens navn)», avhengig av hvor kjøttet er produsert, og «Opprinnelse i» når den eller de berørte stater ikke er produksjonsstaten.

Den forpliktelsen som er fastsatt i artikkel 13 nr. 5 bokstav a) punkt iii), gjelder for dette kjøttet fra datoen da denne forordning trer i kraft.

Den næringsdrivende eller organisasjonen kan imidlertid tilføye følgende opplysninger på merket for kvernet storfekjøtt:

- én eller flere angivelser nevnt i artikkel 13, og/eller
- datoen da det aktuelle kjøttet ble produsert.

På bakgrunn av erfaringen og ut fra eventuelle behov kan det vedtas tilsvarende bestemmelser for nedskåret kjøtt og for avskjær etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2.

Artikkel 15

Obligatorisk merking av storfekjøtt fra tredjestater

Som unntak fra artikkel 13 skal storfekjøtt som er importert til Fellesskapet, og som ikke alle de opplysninger som er fastsatt i artikkel 13, foreligger for, etter framgangsmåten nevnt i artikkel 17 merkes med angivelsen: «Opprinnelse: utenfor EF» og «Slaktet i: (tredjestatens navn)».

AVSNITT II

Frivillig merkingssystem

Artikkel 16

Alminnelige regler

1. For merker som inneholder andre opplysninger enn dem som er fastsatt i avsnitt I i denne avdeling, skal den enkelte næringsdrivende eller organisasjon sende inn en spesifisering for godkjenning til vedkommende myndighet i den medlemsstaten der produksjonen eller salget av det aktuelle storfekjøttet finner sted. Vedkommende myndighet kan også utarbeide spesifikasjoner for bruk i den berørte medlemsstaten, forutsatt at bruken av dem ikke er obligatorisk.

De frivillige merkingsspesifikasjonene skal angi:

- hvilke opplysninger merket skal inneholde,
- hvilke tiltak som skal treffes for å sikre at opplysningene er nøyaktige,
- hvilket kontrollsystem som skal anvendes i alle produksjons- og markedsføringsledd, herunder kontrollen som skal utføres av et uavhengig organ godkjent av vedkommende myndighet og utpekt av den næringsdrivende eller organisasjonen. Disse organene skal oppfylle kriteriene definert i europeisk standard EN/45011,
- når det gjelder en organisasjon, hvilke tiltak som skal treffes overfor et medlem som ikke overholder spesifikasjonene.

Medlemsstatene kan vedta at kontrollene utført av et uavhengig organ, kan erstattes av kontroller utført av en vedkommende myndighet. Vedkommende myndighet skal i så fall rå over det kvalifiserte personell og de ressurser som er nødvendige for å utføre de relevante kontroller som kreves.

Kostnadene ved kontrollene fastsatt i denne avdeling, skal dekkes av den næringsdrivende eller organisasjonen som bruker merkingssystemet.

2. For å kunne godkjenne en spesifisering, skal vedkommende myndighet på grunnlag av en grundig undersøkelse av elementene nevnt i nr. 1, ha oppnådd sikkerhet for at det påtenkte merkingssystemet er pålitelig og fungerer etter hensikten. Vedkommende myndighet skal avvise spesifikasjoner som ikke sikrer at det er forbindelse mellom identifikasjonen av en skrott, en kvart skrott eller kjøttstykker og det enkelte dyr, eller der dette er tilstrekkelig for å kontrollere nøyaktigheten av opplysningene på merket, de berørte dyrene.

Spesifikasjoner som muliggjør merker som inneholder villedende eller uklare opplysninger, skal også avvises.

3. Dersom produksjonen og/eller markedsføringen av storfekjøtt finner sted i to eller flere medlemsstater, skal vedkommende myndigheter i de berørte medlemsstatene undersøke og godkjenne de innsendte spesifikasjonene forutsatt at opplysningene i dem berører virksomhet som finner sted på deres respektive territorier. I disse tilfellene skal den berørte medlemsstaten anerkjenne godkjenninger gitt av andre medlemsstater.

Spesifikasjonen skal anses godkjent av vedkommende myndighet dersom den innen en frist som skal fastsettes etter framgangsmåten fastsatt i samsvar med artikkel 23 nr. 2 og regnes fra dagen etter at søknaden ble innsendt, verken er blitt avslått eller godkjent og det ikke er bedt om tilleggsopplysninger.

4. Dersom vedkommende myndigheter i alle berørte medlemsstater godkjenner den innsendte spesifikasjonen, skal den berørte næringsdrivende eller organisasjon ha rett til å merke storfekjøtt, forutsatt at merket inneholder vedkommendes navn eller logo.

5. Som unntak fra nr. 1-4 kan Kommissjonen etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2, fastsette en framskyndet eller forenklet framgangsmåte for godkjenning i særskilte tilfeller, særlig for storfekjøtt i små forbrukerforpakninger eller stykningsdeler i enkeltpakninger som er merket i en medlemsstat i samsvar med en godkjent spesifisering og innført til en annen medlemsstats territorium, forutsatt at det ikke er tilføyd opplysninger på det opprinnelige merket.

6. En medlemsstat kan beslutte at navnet på én eller flere av dets regioner ikke må brukes, særlig når navnet på en region:

- kan skape forvirring eller vanskeligheter i forbindelse med kontroll,
- er forbeholdt storfekjøtt innenfor rammen av forordning (EØF) nr. 2081/92.

Når det er gitt tillatelse til det, skal navnet på regionen suppleres med navnet på medlemsstaten.

7. Medlemsstatene skal underrette Kommissjonen om gjennomføringen av denne artikkel og særlig om de opplysningene som er angitt på merkene. Kommissjonen skal underrette de andre medlemsstatene i Forvaltningskomiteen for storfekjøtt nevnt i artikkel 23 nr. 1 bokstav b), og det kan om nødvendig, etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 2, fastsettes regler for disse opplysningene, og det kan særlig pålegges begrensninger.

Artikkel 17

Frivillig system for merking av storfekjøtt fra tredjestater

1. Dersom produksjonen av storfekjøtt helt eller delvis finner sted i en tredjestat, skal næringsdrivende og organisasjoner ha rett til å merke storfekjøtt i samsvar med dette avsnitt bare dersom de i tillegg til å oppfylle kravene nevnt i artikkel 16, har fått godkjent sine spesifiseringer av vedkommende myndighet utpekt for dette formål av hver av de berørte tredjestater.

2. For at en godkjenning gitt av en tredjestat skal være gyldig i Fellesskapet, må tredjestaten på forhånd ha gitt Kommissjonen melding om:

- vedkommende myndighet som er utpekt,
- framgangsmåtene og kriteriene som vedkommende myndighet skal følge når den undersøker spesifiseringen,
- alle næringsdrivende og organisasjoner som har fått godkjent sine spesifiseringer av vedkommende myndighet.

Kommissjonen skal oversende disse meldingene til medlemsstatene.

Dersom Kommissjonen på grunnlag av disse meldingene konkluderer med at framgangsmåtene og/eller kriteriene som anvendes i en tredjestat, ikke tilsvare standardene fastsatt i denne forordning, skal Kommissjonen etter samråd med

den berørte tredjestaten vedta at godkjenninger gitt av denne tredjestaten, ikke er gyldige i Fellesskapet.

Artikkel 18

Sanksjoner

Dersom det viser seg at en næringsdrivende eller organisasjon ikke har overholdt spesifiseringen nevnt i artikkel 16 nr. 1, kan medlemsstaten tilbakekalle godkjenningen fastsatt i artikkel 16 nr. 2, eller stille ytterligere krav som må oppfylles for at godkjenningen skal beholdes, uten at dette berører tiltak som treffes av organisasjonen selv eller det uavhengige kontrollorganet fastsatt i artikkel 16.

AVSNITT III

Alminnelige bestemmelser

Artikkel 19

Nærmere regler

De nødvendige tiltak for gjennomføringen av denne avdeling skal vedtas i samsvar med forvaltningsmetoden nevnt i artikkel 23 nr. 2. Disse tiltakene omfatter særlig:

- a) definisjon av størrelsen på en gruppe av dyr som nevnt i artikkel 13 nr. 2 bokstav a),
- b) definisjon av kvernet storfekjøtt, avskjær av storfekjøtt eller nedskåret storfekjøtt som nevnt i artikkel 14,
- c) definisjon av særlige opplysninger som kan angis på merkene,
- d) tiltak som kreves for å lette overgangen fra anvendelsen av forordning (EF) nr. 820/97 til anvendelsen av denne avdeling,
- e) tiltak som kreves for å løse bestemte praktiske problemer. Slike tiltak kan, dersom de er behørig begrunnet, avvike fra visse deler av denne avdeling.

Artikkel 20

Utpeking av vedkommende myndigheter

Medlemsstatene skal utpeke vedkommende myndighet eller myndigheter som har ansvaret for gjennomføringen av denne avdeling, innen 14. oktober 2000.

Artikkel 21

Senest 14. august 2003 skal Kommissjonen framlegge for Europaparlamentet og Rådet en rapport og eventuelt forslag om utvidelse av virkeområdet for denne forordning til å omfatte bearbejdede produkter som inneholder storfekjøtt og storfekjøttprodukter.

AVDELING III**Felles bestemmelser***Artikkel 22*

1. Medlemsstatene skal treffe alle tiltak som er nødvendige for å sikre at bestemmelsene i denne forordning overholdes. Kontrollene som er fastsatt, skal utføres uten å berøre kontroller som Kommisjonen kan foreta i henhold til artikkel 9 i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95.

Eventuelle sanksjoner som medlemsstatene pålegger dyreholderne, skal stå i forhold til hvor alvorlig overtredelsen er. Sanksjonene kan når det er berettiget, omfatte en restriksjon med hensyn til forflytning av dyr til eller fra driftsenheten til den berørte dyreholderen.

2. Sakkyndige fra Kommisjonen skal sammen med vedkommende myndigheter:

- a) kontrollere at medlemsstatene oppfyller bestemmelsene i denne forordning,
- b) foreta kontroll på stedet for å sikre at kontrollene utføres i samsvar med denne forordning.

3. En medlemsstat på hvis territorium det foretas kontroll, skal gi de sakkyndige fra Kommisjonen all den bistand de trenger for å utføre sine oppgaver.

Kontrollresultatene skal drøftes med vedkommende myndighet i den berørte medlemsstaten før endelig rapport blir utarbeidet og utsendt.

4. Dersom Kommisjonen anser at kontrollresultatene berettiger det, skal den i Den faste veterinærkomité nevnt i artikkel 23 nr. 1 bokstav c), iverksette en undersøkelse av situasjonen. Den kan gjøre nødvendige vedtak etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 3.

5. Kommisjonen skal overvåke utviklingen og kan i lys av den og etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 3, endre eller oppheve vedtakene nevnt i nr. 4.

6. Eventuelle nærmere regler for anvendelsen av denne artikkel skal vedtas etter framgangsmåten fastsatt i artikkel 23 nr. 3.

Denne forordning er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel, 17. juli 2000.

For Europaparlamentet

N. FONTAINE

President

For Rådet

J. GLAVANY

Formann

Artikkel 23

1. Kommisjonen skal bistå:

- a) ved gjennomføringen av artikkel 10, av Komiteen for Det europeiske utviklings- og garantifond for landbruket som er nevnt i artikkel 11 i rådsforordning (EF) nr. 1258/1999⁽¹⁾,
- b) ved gjennomføringen av artikkel 19, av Forvaltningskomiteen for storfekjøtt, nedsatt ved artikkel 42 i rådsforordning (EF) nr. 1254/1999⁽²⁾,
- c) ved gjennomføringen av artikkel 22, av Den faste veterinærkomité, nedsatt ved rådsbeslutning 68/361/EØF⁽³⁾,

2. Når det vises til dette nummer, får artikkel 4 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse med hensyn til artikkel 8 i denne.

Fristen nevnt i artikkel 4 nr. 3 i beslutning 1999/468/EF, er fastsatt til én måned.

3. Når det vises til dette nummer, får artikkel 5 og 7 i beslutning 1999/468/EF anvendelse med hensyn til artikkel 8 i denne.

Fristen nevnt i artikkel 5 nr. 6 i beslutning 1999/468/EF, er fastsatt til tre måneder.

4. Komiteene fastsetter sin forretningsorden.

Artikkel 24

1. Forordning (EF) nr. 820/97 oppheves.

2. Henvisninger til forordning (EF) nr. 820/97 skal forstås som henvisninger til denne forordning og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegget.

Artikkel 25

Denne forordning trer i kraft den tredje dag etter at den er kunngjort i *De Europeiske Fellesskaps Tidende*.

Den får anvendelse på storfekjøtt som stammer fra dyr som er slaktet fra og med 1. september 2000.

⁽¹⁾ EFT L 160 av 26.6.1999, s. 103.

⁽²⁾ EFT L 160 av 26.6.1999, s. 21.

⁽³⁾ EFT L 255 av 18.10.1968, s. 23.

VEDLEGG

Sammenligningstabell

Forordning (EF) nr. 820/97	Denne forordning
Artikkel 1	Artikkel 1
Artikkel 2	Artikkel 2
Artikkel 3	Artikkel 3
Artikkel 4	Artikkel 4
Artikkel 5	Artikkel 5
Artikkel 6	Artikkel 6
Artikkel 7	Artikkel 7
Artikkel 8	Artikkel 8
Artikkel 9	Artikkel 9
Artikkel 10	Artikkel 10
Artikkel 11	—
Artikkel 12	Artikkel 11
Artikkel 13	Artikkel 12
Artikkel 14 nr. 1	Artikkel 16 nr. 1
Artikkel 14 nr. 2	Artikkel 16 nr. 2
Artikkel 14 nr. 3	Artikkel 16 nr. 5
Artikkel 14 nr. 4	Artikkel 16 nr. 4
Artikkel 15	Artikkel 17
Artikkel 16 nr. 1	Artikkel 16 nr. 3
Artikkel 16 nr. 2	Artikkel 16 nr. 3
Artikkel 16 nr. 3	Artikkel 13 nr. 2 bokstav a)
Artikkel 17	Artikkel 18
Artikkel 18	Artikkel 19
Artikkel 19	—
Artikkel 20	Artikkel 20
Artikkel 21	Artikkel 22
Artikkel 22	Artikkel 25